

KAM REIKIA DAŽNOS IŠPAŽINTIES?

/ 17 /

Išpažintis yra susieta su mūsų nuodėmėmis. Jeigu nuodėmių nedarytume, išpažinties nei nereikėtų. Šitai atrodo, yra aišku ir be paaiškinimų. Tačiau žmonės ne visi eina išpažinties todėl, kad nuodėmių turi. Dauguma jos eina todėl, kad liepiama eiti. Ir atlieka kartą į metus kaip pagal užsakymą. Toks išpažintiesėjimas pagal paliepimą nustoja savo prasmės, nes einame ne dėl to, kadangi dėl ko jos reikėtų eiti: gauti nuodėmių atleidimą, pasinaudoti kaip priemone joms panaikinti. Bet vėl. žmonės ne visi vienodi nusidėjėliai. Vienas gali daug ir sunkiai nusidėti, kitas mažiau. Kam iš jų reikia tos dažnos išpažinties?

XXXXXXXXXXXXXX

Ir tikrai. Kalbant apie dažnos išpažinties reikimą, tenka atsiminti, kokių gali būti nusidėjėlių. Kadangi išpažintis ne tik dėl jos atlikimo, o turi tikslą žmogų velti nuo nuodėmių, suprantama, kad ne visiems vienodai ji reikalinga, nes ne visi vienodai gali būti nusidėję.

Kaip jau išangoje minėjau, jeigu žmogus nenusidėtų, būtų galima visai be išpažinties apsieiti. Taip kadaise ir buvo. Kai pirmųjų amžių tikintieji buvo labai uolūs ir nuodėmės saugojo kaip ugnies, dangulis iš jų išpažinties neidavo metais, nes nebuvė reikalo: neturėjo nuodėmių. Atgailus gi tikėjimui ir augejus papročiams, dažnyčia rado reikimą net atskiru įsakymu įpareigoti tikinčiuosius jos eiti bent kartą metuose. Mūsų laikai taip jau atėmė ir nureligėję, kad gdaug kas nebenori ir metinės išpažinties atlikinėti. Kadangi mūsų laikais išpa-

neįėjimas parodo jau nebe nuodėmės neturėjimą,
 o priešingai, didesnę nusmukimą, išskyla
 reikales raginti jas atlikinėti ne tik me-
 tines, bet kiek galima dažnesnes, nes tik
 šią priemonę vartojant, dar galima šiek
 tiek sulaikyti žmoniją nuo visiško suniek-
 ėjimo. Taigi, pasirodo, jog dažnos išpa-
 žinties pirmoje eilėje reikia visiems tiems,
 kas daug nusidėdė. Jeigu žmogus, anot Šv?
 rašto, "geria nuodėmės lyg vandenį" / /,
 o išpažinties teina tik kartą į metus, arba
 visai neina, tai apie malonės gyvenimą ne-
 gali būti nei kalbos. Nuo pirmos sunkios
 nuodėmės po išpažinties visą laiką jis gy-
 vena nemalonės stovyje. Kadangi, paprastai,
 tokie į pirmąją sunkią nuodėmę atkrinta
 pirma proga, tai malonės stovis jiems tesi-
 tėsia tik dienomis ar tik valandomis. Tuo
 būdu tokie žmonės beveik visą savo gyvenimą
 yra sunkioje nuodėmėje. O tokiame stovyje
 esant, ką begali padėti metinė išpažintis?
 Beveik nieko. Tad iš tokios padėties jiems
 išeitis tegali būti tik dažna išpažintis.
 Ji juos tada įgelintų ilgiau pratęsti benuo-
 deminį stovį po išpažinčių ir sutrumpintų
 stovį sunkioje nuodėmėje, nes vis mažiau
 tokie būna su nuodėme ir vis ilgiau be jos.
 Tad būtų suprantamiau, įsivaizduokime sau
 tokį pavyzdėlį. Sakysime, žmogus yra pripra-
 tęs apsilieisti ir neiti sekmadieniais kla-
 syti šv. Mišių. Jeigu jis vieną sekmadienį
 priejo išpažinties, o kitą iš tingėjimo pa-
 siliko namie be Mišių ir toliau išpažinties
 nebeina iki metų galo, tai nors jis daugiau
 ir jokios sunkios nuodėmės nebepadarė, vi-
 šą laiką jis turi sunkią Mišių apleidimo
 nuodėmę. Tuo būdu malonės stovyje jis tik
 pragyveno vieną savaitę per visus metus. O
 jeigu jis eitų dažniau išpažinties, ne dėl
 to, kad įsakyta, o dėl to, kad jam reikia

panaikinti nuodėmę, jis, pirmiausia, labiau bijotų pačios nuodėmės ir taip lengvai neapleistų mišų, o jeigu taip ir atsitiktų, jau trečią sekmadienį jis panaikintų tą nuodėmę išpažintyje ir nemalonės stovis nuo vienos iki kitos išpažinties jam tesitėtų savaitėmis ar tik dienomis, o ne metais. Pagaliau, kai kas eina dažniau išpažinties, jis jos eina ne dėl patiesėjimo, o iš reikalo. Toks ir nuodėmių labiau saugojasi. O kai jų saugojasi, jam malonės stovis tesiasi ne savaitę, o dvi ir tris, ir ilgiau. *„Galima ir drąsiai pasakyti, jog tokiame tik nuodėmės stovis tesitėsia savaitę ar kitą, o visas likęs laikas praleidžiamas be jos. O tai ir yra esminis mūsų dvasiniame gyvenime dalykas: stengtis kuo ilgiau ar visą laiką išbūti Dievo malonėje. Tuo būdu dažna išpažintis ir dažnai nusidedantiems esmenims padeda būti geresniai, iš blogumo taisyti ir gerame tvirtėti. Taigi, juo kas dažniau turi neleisęs sunkiai nusidėti, tuo tas turi eiti dažniau išpažinties. O jos dažnumas, suprantama, priklauso nuo atkritimo į nuodėmę dažnumo. Dažniaukas nusideda, dažniau turi eiti ir išpažinties, nes ir reikalas iš nuodėmės išsivaduoti yra būtinesnis. vadinamiesiems įprotininkams dažnai nusidėti kokia nors nuodėme dažna išpažintis ir tėra vienintelė priemonė nugalėti blogam įpročiui. Be jos žmogus beveik nei negali išsivaduoti iš įpročio. Pagaliau, jeigu jam ir nepavyksta ar ne tuojuo pavyksta save nugalėti, tai dažna išpažintis jam pagelbsti nebūti ilgiau nemalonės stovyje.*

„Taigi dažnos išpažinties reikia visiems sunkiai nusidedantiems. Ir kas rimtai galvoja apie savo išgryną, tas niekada nepsitenkina nei kartine, nei dvikartine išpažintimi per metus, nes tai yra tik mados, o

ne reikalo dalykas. O jos reikia eiti ne dėl mados, ne dėl Bažnyčios įsakymo išpildymo, ne dėl kunigo paragavimo atėiti daugiau, negu tik velykinės, o dėl savęs išvadavimo iš nuodėmės. Jos reikia sunkiai nusidedantiems. O kaip su kitais? Kaip su tomis ir tais, kurie išsisaugo sunkių praskaltimų? Taip pat reikia. Tik tas reikalingas čia turi visai kitą pobūdį. Mat išpažintis ne vien tik nuodėmės naikina. Ji mums duoda dar ir kitų gėrybių. Išpažintis juk tai yra atgailos sakramentas, kuris teikia Dievo malonę. Ir ne vien tik pašvenčiamąją malonę sugrąžina. Kiekvienas jo pakartojimas neša jos padidinimą, jeigu ji nėra prarasta sunkia nuodėme. O argi neverta tuo dalyku pasinaudoti? Verta ir tai labai. Juk nuo pašvenčiamosios malonės laipsnio priklausys ir mūsų amžinoji laimė. O kas nenori iš mūsų, kad būtų geriau ir geriau ne tik čia, bet ir tenai? Visi to norime, visi to trokštame. Paigi ir su lengvomis nuodėmėmis labai naudinga eiti dažnos išpažinties. Pagaliau išpažintis gali būti panaudota ne vien tik nuodėmei naikinti, o ir save tobulinti. Dėl Kur daugiau begalime surasti taip atsidėjusį mokytoją, patarėją, padėjėją ir t.t., jeigu ne nuodėmklausio asmenyje? Čia pačios geriausios sąlygos savo dvasiniam reikalams tverkyti. Čia niekada negrėsia pavojus joks skandalas, nes turi būti užlaikoma didžiausia paslaptis; čia galima išsipasakoti visą, kas tik benorima pasakyti iš visokių savo bėdų. Čia bešališkiausios teisės, kuriam rūpi tik mūsų sielos reikalai. Psichologinis išpažinties momentas labai svarbus mūsų tobulinimuisi. Tik gaila, kad labai maža žmonių tuo pasinaudoja.

Paigi, ar mes būsim dideli nusidėjėliai, ar nedideli, ar net ir tobulybėje pa-

žengę asmenys, dažna išpažintis visiems geras dalykas. Reikia tik nugalėti kvailą baimę dažnai jos eiti. Man yra prisipažinę žmonių, kurie labai bijojo išpažintis, kaip jos retai tevaikščiojo, o kai pradėjo eiti kas mėnesį ar dar geriau kas savaitę, baimė visiškai išnyko. Ir suprantama. Retai einant, baisu viso ko: ir nebežinoma kaip eiti, ir bijoma, ką pasakys kunigas, ir nemalonu dėl pečių nuodėmių, nes jos didelės ir atrodo bjaurios, gėdą darančios. Kai einame dažnai, nebelieka sunkumų su išpažinties forma, nes viskas įprantama atlikinėti tiksliai ir gerai; nebebijome nuodėmklausio, nes iš praktikos jau žinoma, jog jis klausyklėje sėdi ne žmonėms banginti; ir nuodėmių taip pat jau nebebaisu pasisakyti, nes jos dažniausiai nėra sunkios, o jeigu kokis kada ir pasitaiko, žmogus supranta, kad išpažintyje su gerais savo darbais ir nesirodoma; supranta, jog kunigas ne iš jo vieno apie tai girdi ir dėl to nei kiek nesistebi.

Dėl to ir jums visiems labai patariu dažnes ir tik dažnes išpažintis dėl daugelio, daugelio dalykų. Ir jeigu jūs ~~prad~~ pradėsite jas dažnai praktikuoti, manau, taip pat pasijusite esą laimingi, kaip daugelis tai patyrė. amen.